

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IV. De pio ac perquam celebri funere, quo sponte propria famulæ
Dei honorifice parentavit Reverendissimum Burgense Capitulum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

ret, jam finem mundum accepturum fuisse? Si igitur Joanna fuit Columna Orbis, quid mirum tam horribiliter eum intremiscere, dum hæc ei Columna statumenque subtrahitur?

Postridie Dominicâ 21. Augusti 1650. horâ 4. Matutina tempestas illa conquievit, Cælum serenatum est, Sol quoque rursus pulchrum suum latumque spargebat lumen, eâdemque ut dictum, horâ dum cunctæ Sanctimoniales accensis cereis, pios devotosque concinunt hymnos, suamque dilectam Sororem circumstant, spiritum illa suum in manus Creatoris sibi tradidit, inque Sponsi sui Cœlestis brachiis placidè quietèque obdormivit. Porro corpus ejus ita constitutum fuit, ut perspicuè gloriam animæ illius indicaret. Erat ejus viventis corpus totum vulneratum, facies dejecta, informis, pallida, & macilentâ; cujus rei causa fuit non devexa solum gravisque ætas, verum etiam tormenta plagæque malignorum spirituum, tumque etiam valde severa illius acerbaque pœnitentiæ opera, nec non dolores ægri tudinesque variz. Nunc verò post ejus obitum remansit corpus ejus non tantum ut cera flexile ac mobile; sed facies ejus etiam adeò erat plena, nitida & venusta, ut id universi maximo cum stupore causis naturâ sublimioribus, adscriberent. Piæ quædam devotæque personæ, prout confectus ab Ordinationis processus demonstrat, animam Sponsæ Christi à suo decessu triumphali gloriâ circumdatam, manu Palmam Virginalem gestantem, in Cælum profectam fuisse assèverant. Quia verò visiones revelationesque

istæ, errori subjacere possunt, hic non describuntur, perinde ac permulta miracula, quæ benignus DEUS, post ejus mortem patrâsse fertur, eò quòd ejuscemodi miracula hucusque necdum sunt judicialiter approbata. Si quis verò libenter hujus Ancillæ Christi videre velit miracula, is, velim, spectet illius vitæ prodigium, illicque mira super mira conspiciet.

CAPUT IV.

De pio ac perquam celebri funere, quo Sponte propria famula DEI honorificè parentavit Reverendissimum Burgense Capitulum.

Viventes amici DEI, eximiam illam gaudent proprietate, quòd nimirum mortuis DEI amicis honorem habeant. Ubi Sara defuncta fuit, juxta expositionem Abulensis in Cap. 23. Gen. v. 2. Abraham Arbee Uebium præcipuam simul coëgit convocavitque atque cum insigni concentu Musico illustrique inferiorum pompâ, magnificè admodum Saram suam monumento intulit. Jam dictus Abulensis porro ait: Abrahamum non humano quopiam respectu permotum ad hanc tam insignem sepulturam peragendam, verum eò quòd Sara insigni virtute ac Sanctimoniâ fuerit. Eximia sanè mulier, uti hæc testatur historia, fuit Veni. Virgo Sor. Joanna à JESU MARIA; mortua est sicut Sara plena dierum meritorumque. Post ejus excessum, Reverendissimum Burgense Capitulum universos Capitulares in unum convocavit, prædictique Domini singulari gaudio deli-

*Joannâ, se-
dâ: à ante
ejus obitum
exortat tem-
pestate, pla-
cidè in D.
abdormit.*

*Status cor-
poris ejus
post mortem.*

delibuti, famulæ Christi corpus ad sequentem modum magnificè tumulo condidère, sola eò optimâ opinione publicâque Joannæ sanctitatis famâ adducti.

Ut primum Sponsa D. migravit è corpore, cunctæ omnino ejus Cœnobii Sorores, præ animi teneritudine ac devotione in amarissimos fletus compellebantur. Considerabant quidem nobilem æternamque Coronam, quam beata ejus anima per mortem est adæpta, alterâ tamen ex parte dolenter ferebant, noxiam jacturam illam exacti sui omnium virtutum exemplaris, quod imitari poterant. Non tamen permittere D. DEUS voluit, ut cætus in Cœlû Sponsæ suæ introitus, absque solatio & gaudio suorum Confororum in terris perageretur. Evenit itaque ut Ancillæ Christi Confessarius piâ curiositate inquireret, an in Venerabili ejus corpore habitotum in vita stigmatum Sanctissimorum, vulnerum etiamnum vestigia superessent. Accensum igitur eò sine est lumen, atque in cæterorum Religiosorum conspectu omniumque item, quæ aderant, Monialium Confessor ejus, manus, pedes, latusq; inspexit, cunctiq; utriusq; sexûs ad lumen cernebant, quòd dictæ corporis illius partes, adeo diaphanæ pellucentesque essent, velut si purissima Crystallus forent, quodque iisdem locis mortui ejus corporis, Redemptionis nostræ insignia & stigmata cum splendore apparerent. Omnes itaque simul ex penitissimis cordis medullis lætati sunt, quod venerandum istud corpus tam nitidum rubicundumque conspicerent. De

hinc summo studio ac devotione à Sacris Virginibus funus curatum est. Corpus usitato Ordinis habitu indutum, chordæque cinctum, caput albo nigroque velo contextum fuit. Humeris deinde suis Sacræ Virgines illud in Chorum inferiorem extulerunt, atque illic pretiosus hic thesaurus sandapilæ fuit impositus. Insertus est demortuæ manibus Christus Crucis affixus, accensa circum luminaria, instratque flores ad indicandos prænobiles ipsius vir tutum flores. Circa 5. Matutinam in utroque D. Francisci ac Sanctæ Claræ Monasterio campanæ pullabantur. Vix verò compulatio ea ceperat, continuò populus totâ Urbe excitus communi vociferatione conclamat: audiebaturque vox dicentium: jam Sancta est mortua! jam nostra S. Mater obiit! Ad hosce clamores tanta totius Urbis commotio secuta est. ut mihi sit dubium, an simile quid usquam sit auditum. Nobiles, ignobiles, Religiosi ac seculares, parvi magnique visi sunt à manè usque ad Vesperam incessanter ad S. Claram concurrere; dubitatumque est an quisquam totâ Urbe fuerit, qui eò non advolârit. Maturè Sacræ Virgines portas templi releravêre, videbaturque Joanna totis accurrentibus catervis non minùs in morte mirabilis, quàm in vita fuerat. Vultus ejus erat clarus, nitidus atque refulgens ut Crystallus. Omnes qui eam conspexêre dicebant. Eja quam pulchra, quàm gravis ac seria, quàm gloriosa est hæc facies! Quam plena splendore, ac Majestate! Est sanè illa viva sui ipsius imago, veraque archetypi expressio. Nemo non cir-

Kkk 2 cum-

Inspiciuntur loca veterum eius quinque stigmatum, apparentia, sicut Crystallus fulgida.

Joanna facies post mortem est refulgens.

constantium ecclasi propemodum abreptus extra se fiebat in aspectu pulcherrimæ faciei. Intuebantur cum admiratione splendidam hanc concham, tamen si pretiosus unio amplius in ea non reperiretur, nec à tam grata amabilique specie vultus averti potuere. Tota die corpus demortuæ super instratum floribus feretrum permansit, populus quoque interea pietatem devotionemque suam abundè testatus est, assiduâ præsentia, ferventi conclamatione, suâ veneratione, magnoque accursu. Accedebant cuncti ad pretiosum hoc funus summa cum admiratione inspiciendum. Rectè ac bene observavit Seneca Romanus Sapiens, quòd Sol quidem hominum oculos ad se intuendum alliciat, non tamen ferat splendorem suæ lucis clarè inspicere: at verò si sui splendoris decor intra opacum corpus se condit, tunc facilis liberalisque sit oculis nostris, ut sic species ejus impunè cerni queat. Eadem fuit ratio istius jamjam extincti luminis, nunc obscurati solis, qui non facile se antehac ab hominum spectari oculis patiebatur. Nunc verò mortis tenebris atque sipariis obductus, modesta ejus occultatio finem accepit, sinitque se nunc ab oculis mortalium aspici pro lubitu.

Anteaquàm die, Burgenles Domini Canonici unà sunt collocuti; gratum DEI hominumque oculis fore, si à Cathedrali ejus Urbis Ecclesia singularis honos demortuæ Ancillæ D. Joannæ haberetur. Dicitaque Collegii Decanus Capitulum convocat. Nemo norat quem in finem Capituli Conventus indiceretur, o-

mnes tamen unanimi sententiâ dicebant; Si ad sanctam tumulandam convocamur, primus erit meus assensus. Factâ propositione à D. Decano summa voluntate animique devotione convenire, ut quàm celeberrimè festivissimèque supplicantium ritu ad exequias peragendas procederent. Haud equidem ajebant, id officii Metropolitanum consuevit Capitulum, nisi solis Prælati suis Regiisq; personis exhibere. Sed enim famula hæc D. Joannæ, quæ nunc regnat cum Divina Majestate in Cælis, meritò pluris, quàm terrena quævis Regina est facienda. Hisce ita constitutis utriusque Monasterio S. Francisci ac D. Claræ id totum est intimatum, atque ultra etiam decretum, ut cum primùm injam dictis Cœnobiis ad sepulturæ officium pulsaretur, etiam ad Metropolitanam ædem festivè ac solenniter campanæ compullarentur. Factumque est ita: Et insuper præeuntes hostie æris campani sonitus, 15. Paræciarum Universitas est secuta. Neque minus Cæsarea Civitas Burgi fervorem suum palam fecit. Eadem quippe die conclusum est, ut Senatus universus tumulationi Joannæ; intersit, eò quòd Ven. Virgo Joannæ eorum esset filia & domestica, salus ac felicitas Urbis Burgenlis, heroicis suis gloriosè coronata Virtutibus, quæ decus ac gloriâ Patriæ suæ mirifico splendore auxisset. Civitas hæc, diserebant illi, est locus Nativitatis ejus, habitatio productæ in multam ætatem vitæ, Circus patens ejus: famæ ac nominis, denique locus est ejus quietis beatique transitus, æquum itaq; ac plusquam dignum est,

ut Civitas nostra peculiari studio ac
celebritate ejus exequias cohonestet;
quandoquidem apud nos sacri corpus
ejus quiescit, nosque ante alios fi-
delis ejus Patrocinij participes effi-
confidamus. Postquam igitur modo
prædicto uterque Ecclesiasticus ac
sæcularis Ordo unanimi decreto ac
pietate simul concordavere, Domi-
nicâ die circiter horam 5. Vesperti-
nam ceptum est exequiarum Offici-
um peragi; quæ sanè usque ad eò so-
lenniter ac magnificè sunt peractæ;
ut vix ulli aliâ tam celebris vita, tam
gloriosa mors, tam festiva lætaque
sepultura; tam denique triumphalis
Victoria sit visa.

Pompa pro-
cedentium
Canonico-
rum ac Se-
natûs ad
Joanna Cor-
poris sepul-
crum.

Porro totus Venerabilis Capituli
ædis Metropolitanæ Conventus eo
illuc, qui sequitur, ordine accessit.
Prælatum est initio ejusdem Capitu-
li vexillum cum duobus ponè lumi-
naribus. Sequebantur illud DD. Ca-
nonici atque Vicarij totiusque Tem-
pli Metropolitanæ Conventus bini ac
bini pulchro ordine. Postremus in-
cessit D. Decanus Sacerdotali amictu;
antecedebant hunc Capellani ejus-
dem, à tergo verò famuli sequeban-
tur. Mediû ordinis procedentiû tenu-
ère Musici ac Phonsci, qui suavi de-
votoq; concentu audientium animos
exhilarârunt pariter ac emollierunt,
ita ut qui audierunt partim Religioso
Spiritus gestirent gaudio, partim de-
votione animi æquè ac tristitiâ dolo-
reque in lacrymas solverentur. Eodem
prorsus pietatis ardore ac celebra-
te, Capitulum sequebatur Cæsareæ
Urbis Burgi Senatus, totusque proce-
dentium ordo innumera populi mul-
titudine circumfundebatur, vulgus

que novæ hujus atque insolitæ rei
spectaculo stupore attonitum dice-
bat: DEUS me custodiat! Quæ est ista
nova pietas? Conveni: et potius dice-
re processionem hanc esse bene ordi-
natam Chororum Angelorum, qui ani-
mam SS. scujuspiam Virginis in Cœ-
lum deducit, quàm processionem ad
funus demortui corporis celebran-
dum euntium. Tali igitur, tam piâ
magnificaque pompâ deventum est
ad S. Claræ Monasterium RR. Capi-
tulû. torum exequiarum cum usitatis
cæremoniis peregit Officium; ad ex-
tremum tandem ejus Parthenonis
Moniales, in Crypta eo die sub ara
Crucis effecta, Venerabile corpus de-
posuère. Consistit hoc Altare in cho-
ro inferiori proximè ad ferreos Can-
cellos, quiescitque sacrum Venerandæ
Matris Joannæ corpus ex parte Epi-
stolæ. Atque ita hæc funebris Cele-
britas finem accepit. Neque hic Cæ-
remoniæ omnes perscribi queunt; sa-
tis est quod dicam RR. Sedis Archi-
Episcopalis Metropolitanæque ædis
Burgensis Capitulum, Justa hæc sum-
mâ festivitate ac singulari pietate per-
solvisse. Sequuntur sunt adhuc aliæ in-
signes exequiæ funebres nec non ho-
noris venerationisque exhibitiones.
Sequenti etenim die, advenit ad S.
Claram tota Communitas præcipui
D. Pauli Cœnobij Prædicatorum Or-
dinis, Patresque illi RR. Summa cum
devotione solenne sacrum pro famu-
la D. celebravere, Feria 3. pari pietate
comparuit illic totus Conventus ce-
lebris Monasterij S. Augustini. Feriâ
4. Cœnobium SS. Trinitatis Feria 5.
Patres totusque item Conventus eo-
rum,

Locus se-
pultura
Sor. Joannæ

rum, qui se B. Virginis de Redempti-
one captivorum nuncupabant. Feria
6. Cœnobium Domine nostræ S. Ma-
riæ de Victoria. Cartusia de Miraho-
res, Monasterium S. Joannis Patrum

Multa alia Benedictinorum, Collegium Soc.
Cœnobium JESU, discalceatorumque Cirmeli-
Persona et tarum Conventus in suis propris
iam privata Cœnobiorum Ecclesiis magnâ cele-
ac denique britate Missæ Officium egere, aliaque
totus Cle- item Monasteria, Cerum ac Nobi-
rus celebri- litatem ad ea invitavere. Pari modo e-
ter paren- gerunt omnes sacri Virginum DEO
tant Matri dicatarum Parthenones, singulariter
Joanna. verò Regium Cœnobium de las

Huelgas, præcunctis aliis demor-
tuam sponfam D. studuit venerari, ita
ut Matri Joannæ æquè celebri par-
entârît funeris Officio, ac pro solis a-
lioqui Regiis Personis illic fieri con-
suevit. Quidam etiam sæcularium
speciales amici famulæ D. pariter e-
jus celebravere memoriam. D. doctor
Petrus Ortiz de Zarate Assessor In-
quisitionis, Cancellariæ Vallisoleta-
næ Advocatus, Auditorque Burgen-
sis, &c. D. Franciscus Alvarez de Ca-
stro ejusdem Urbis Thesaurarius, at-
que complures alij magno ardore
mutuò certavere, quis cui palmam
præriperet in magnificentia & spe-
ctabilitate venerationis, funebrium-
que Justorum sponsæ Christi pera-
gendorum. Omnibus hisce hoorifi-
centiæ ac Venerationis Officiis Co-
rona est imposta ab Universitate Cle-
ri totius, quæ in 15. Parochiis consistit.
Omnes hi DD. sese in Parœcia D.
Laurentij congregarunt. Quilibet
eorum amictus erat superpelliceo,
atque ita supplicantium ritu piâque
pompâ ad S. Claram advenere, ubi

festivissimè Officia exequiarum cele-
bravere, quibus ædis Metropolitanæ
Musici inservivere, Vicarius quoque
Generalis præsentia suâ Officium il-
lud cõonestavit. Nunc fidelium re-
atorumque corde quilibet perpen-
dat, velim, omnes recensitas, sepul-
tæ hujus, supremique honoris ac Ju-
storum funebrium circumstantias;
cogitetque in una qualibet Justorum
Religiosorumque Congregationem
præsentem adesse DEUM, juxta Chri-
sti D. assertum *Matth. 18. v. 20.* Ubi
duo vel tres congregati fuerint in no-
mine meo, ibi sum in medio eorum,
atque tunc in consideratione ita mul-
timodæ singularisque venerationis,
quam tam multæ sanctæque Congre-
gationes Matri Joannæ exhibere
sanctitatem ejus facile colligere po-
terit. Quis namque totum Conven-
tum S. Metropolitanæ Burgenfis Ec-
clesiæ permovit, ut unam pauperem
sanctimoniam tali modo sepulturæ
traderet? Quis tot præcipuas incita-
vit Communitates, pauperulam
DEO sacram Virginem tali tantoque
fervore devotionis venerari, nisi sola
sancti spiritus inspiratio? Et si vox po-
puli vox est DEI, quis oro permovit
populum tam altè præ devotione ac
lætitia exclamare, nisi solus potens
omnia DEUS? O tu per omnia bea-
ta Joanna! Præclara hæc atque mag-
nifica sepulturæ tuæ ratio, te multi-
pliciter prædicat. Ait illa, te nunc in
æternis gaudiis, ceu sponfam ami-
camque DEI vivere, ac numerum
Cœlitum augere. Loquitur illa, do-
lores tuos nunc in perpetuas delicias
voluptatesque, lacrymas ac fletus in
amœnos risus, multivaria tua certa-

mina

*ex multa
veneratione
Joanna co-
pensa colligi
etiam san-
ctitas ejus
potest.*

mina in nobiles triumphos Victoria-
rumque trophæa esse commutata: Il-
la item inquit, jam te pacem quietem-
que consecutam, jam te vicisse felici-
ter, jam te per gratiam DEI trium-
phasse, ac denique jam te in æterno DEI
regno cum sua Majestate regimen fe-
licis auspicio inchoasse.

ICAPIT V.

*De piis quibusdam devotisque scriptis,
quæ Ven. Virgo Sor. Joannæ post
se reliquit.*

*Hi homines
sæpe etiam
salamque
cum DEO
loqui so-
lent.*

Pis quique DEO dedit ac spiritui
addicti homines, non solum ore-
tenus, sed & scripto student cum
DEO colloqui, ad conservandum eam
ratione incensum spiritus sui vigorem
ardoremque ejus tantisper refocillan-
dum. Optimum hoc amantium in-
ventum famula Christi sæpius exer-
cuit. Multa quidem illa spiritu plena
scripta reliquit, quæ tamen lucem non
aspexere, quoniam piæ quædam per-
sonæ thesaurum istum reperere, san-
ctæque avaritia tenacitateque illum,
velut alterum Evangelicum thesau-
rum occultum habent. Quare hic ea
duntaxat in medium proferre volu-
mus, quæ propriâ ejus manu fideliter
conscripta reperiri poterunt, suntque
sequentia.

Quæritæ voces solitariae amanti-
animæ in sui dilecti absentia. O ho-
nor animæ, humilis tuæ mancipatæ
ubi Ancillæ, quare ita in tenebris eam
relinquis, cum tamen tu sis lux ejus?
Cur ita radios divini vultus tui ab-
scondis, meque relinquis implexam
in dolorosa abyssos, plena anxietate mo-

lestiæ ac pressuris ob pœnam absen-
tiæ tuæ? Video alios omnes & te non.
Cerno illos, qui me lætificare neque-
unt, cumque intueri nequeo, qui so-
lus animam meam gaudio replere po-
test. Illos habeo socios, qui solitudi-
nem præstare mihi nequeunt, & de-
est mihi illius gratissima præsentia, qui
mihi diurno nocturnoque cruciatum causat.
Magno studio & intimis animæ meæ
attendo, si fortè vel brevè verbulum
audiam, at verò auditus mei fœditas,
maximæ hujus gratiæ digna non est.
O unicum bonum meum, cum nul-
lum extra te solatium reperiam, nul-
lumque pro me aliud solatium esse
queat, neque etiam à te me separare
possum, & ad te vehementissimè vi-
amoris anhelo, ita ut nunc omnes ani-
mæ meæ potentias reperiam aduna-
tas, quæ alioquin variis multisque
modis solitæ sunt dispergi, & quia ex-
dem, dum denuò te requirunt, nunc
in me congregatæ inveniuntur, ubi te
post separationem suam deservere, id-
circo desiderium animæ meæ novas
adeptum est, vires, deprehenditque
quod angusta habitatio illi perquam
sit molesta & gravis, euperetque, ut
videretur, anima in pectore dilatari, ac
si illic conclusa perdurare nequeat,
velletque patiter pondus peracerbæ
hujus molestiæ & gravedinis, quæ de-
bili cordi incumbit, deponere, ideo-
que cogitur cor conqueri, teque de-
nuò quærere. Notum tibi est, mi DE-
US, quale hic solatium habere pos-
sem, quodque tu solus unicum bo-
num meum, illud ancillæ tuæ præsta-
re queas. Multum illud, quod mihi
ex te præbes facit, quod citra ullam
hæsitacionem ambiguitatemque fa-
verè